

Espanya: quatre eleccions en quatre anys

El fracàs de la investidura de Sánchez dona el tret de sortida a la campanya amb retrets creuats sobre qui és el culpable i Catalunya com a escull irresolt

El líder del PSOE, Pedro Sánchez, amb el rei Felip VI aquest dimarts | ACN

El 20-D del 2015, el 26-J del 2016, el 28 d'abril d'enguany i un 10-N que ja ha caigut a plom a l'agenda política (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187523/sanchez/confirma/espanya/repetira/eleccions>) . El balanç és inèdit: quatre eleccions en quatre anys. Un escenari insòlit que torna a abocar Espanya al dictat del ritme frenètic de les eleccions. Ni a dreta ni a esquerra Pedro Sánchez ha aconseguit el suport per ser ungit president. La campanya ja ha arrencat amb els retrets creuats sobre qui en té la culpa com a banda sonora i amb el PSOE demanant un suport més contundent a les urnes.

Des de l'oposició s'apunta que la repetició dels comicis és l'escenari volgut per un líder del PSOE àvid d'una majoria més còmoda (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187518/casado/rivera/acusen/sanchez/ser/problema/bloqueig/espanya>) ; però també un fracàs -el tercer del líder socialista en una investidura- i una irresponsabilitat de l'únic candidat que tenia opcions de ser proclamat. Sánchez, per la seva banda, aixeca el dit acusador contra el "bloqueig" imposat des de l'oposició. "Ho hem intentat tot i ens ha estat impossible", ha sentenciat després que el rei hagi constatat que no hi ha investidura possible. Lluny d'assumir cap responsabilitat per la legislatura fallida, el president en funcions no

ha titubejat a l'hora de demanar a la ciutadania que parli "més clar" el 10-N.

Pedro Sánchez: "Ho hem intentat tot i ens ha estat impossible"

Un cop més, el líder del PSOE, que fins ara ha acreditat tenir olfacte per a les oportunitats, s'ho torna a jugar tot a risc que un imprevist esmicoli les previsions dels estadistes de la Moncloa. L'impacte que tindrà la sentència del Tribunal Suprem sobre l'1-O i un conflicte polític irresolt, el ressentiment econòmic pronosticat i la inestabilitat que impregna Europa amb conflictes com el del Brexit són elements potencials per alimentar un clima electoral convuls que faci imprevisible el resultat. També la desmobilització que pot venir motivada, especialment, per la incapacitat de l'esquerra per posar-se d'acord. Tot plegat, després d'una campanya que, per primera vegada, serà només d'una setmana perquè s'estrenarà la reforma legislativa del 2016.

Amb Albert Rivera no; i amb Pablo Iglesias tampoc

El resultat de cinc mesos amb més escenificacions que negociació real ha estat que amb Albert Rivera no; i amb Pablo Iglesias tampoc. Durant tot aquest temps, Sánchez no ha desistit d'invocar el líder de Ciutadans mentre, paradoxalment, assegurava que Podem era el seu "soci prioritari". I, de fet, si en una cosa han coincidit els grans partits espanyols és en assenyalar que, aquesta vegada, a diferència del 2016, el PSOE podia triar. Ho ha recordat Iglesias, però també Casado i Rivera, de la mateixa manera que han carregat contra el líder socialista per demanar el suport a la investidura "a canvi de res".

El líder del PP ho ha definit tot plegat com una "tramoia" dissenyada des de la Moncloa on els partits han anat ballant al seu son quan el pla era, des del principi, el 10-N com a destí final. Des de la dreta, ja es ven l'eslògan que, havent fracassat tres cops en una investidura, Pedro Sánchez és "el problema" que té Espanya. Certament, des del 28-A Sánchez podia jugar amb diferents opcions aritmètiques. Però aquella nit en què es va coronar amb 123 diputats, a Ferraz ja es deixava clar que no s'estava disposat a pagar la penyora de governar amb una estabilitat que descansés sobre els partits independentistes. El PSOE volia governar sol i jugar a la geometria variable a esquerra i a dreta segons li convingués.

El "sentit d'Estat" quan la legislatura ha fet fallida

Tot i això, per l'error de càlcul de no preveure que Iglesias acceptés el veto a estar en un consell de ministres, amb Podem va acaronar l'entesa al juliol. Que la negociació descarrilés en un intent del partit lila d'obtenir més pes en un govern de coalició, va ser l'oportunitat del PSOE per retornar a la casella de sortida i asserenar els poders econòmics que li demanaven un altre tipus d'entesa. Però Rivera, obcecat en lliurar la batalla pel lideratge de la dreta malgrat els mals pronòstics a les enquestes, es va autodescartar.

De fet, no ha aparegut en escena fins al temps de descompte amb una maniobra estèril més adreçada a contrarestar els que l'assenyalen per no contribuir al desbloqueig que no pas a desllorigar la situació. "Nosaltres hem tingut sentit d'estat", ha reivindicat mentre també Casado treia pit d'haver actuat de forma "impecable" havent estès la mà malgrat la "supèrbia" amb que el PSOE ha tractat els populars. El líder del partit taronja, sumit en una crisi interna per la diàspora de dirigents dels darrers mesos, ha espremut fins al final el seu "pacte d'Estat" que des de la Moncloa han entès des del principi com un operació de màrqueting "a la desesperada".

?@sanchezcastejon (https://twitter.com/sanchezcastejon?ref_src=twsrc%5Etfw) : Los

conservadores españoles han optado por desentenderse de la estabilidad del país.

Quien se dice de centro liberal nada tiene que ver con el centro ni con los liberales de Europa, y prefiere poner un cordón sanitario al #PSOE (https://twitter.com/hashtag/PSOE?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) y abrazar a la ultraderecha. [pic.twitter.com/JR2ygQQniV](https://t.co/JR2ygQQniV) (<https://t.co/JR2ygQQniV>)

? PSOE (@PSOE) September 17, 2019
(https://twitter.com/PSOE/status/1174041134164787200?ref_src=twsrc%5Etfw)

El líder de Podem, conscient de l'oportunitat perduda al juliol i ressentit per les divisions internes, ha mantingut que el seu suport estava condicionat al govern de coalició que va acaronar fa dos mesos. De fet, Iglesias entén que sense que el partit guanyador de les eleccions tingui majoria, la "fórmula natural" és la de la coalició per garantir l'estabilitat. Així ho ha subratllat després de reunir-se amb el rei. Però per al PSOE l'estabilitat passa per no compartir amb Podem el consell de ministres i, com ha verbalitzat Sánchez, una equació en la qual no hi tinguin cabuda els independentistes.

Aconseguir una aritmètica sense partits independentistes

Sense la connivència de Ciutadans ni de PP per ser investit amb una "abstenció tècnica", Sánchez ha preferit les eleccions que no pas cedir i compartir responsabilitats de govern amb el partit d'Iglesias. Amb la calculadora a la mà, alguns dels assessors de la Moncloa sostenen que hi ha més a guanyar en una repetició electoral que no pas afrontant una legislatura de la mà de Podem que necessiti també el suport de partits com ERC, que havia garantit l'abstenció si la suma d'esquerres prosperava. "El PSOE prefereix Ciutadans com a soci que no pas a nosaltres", ha lamentat Iglesias.

"El PSOE prefereix Ciutadans com a soci que no pas a nosaltres", ha lamentat Iglesias

El Congrés es dissoldrà formalment el dilluns, però la batalla pel relat segueix tan viva com els darrers mesos. Està per veure si unes noves eleccions podran resoldre diferències que ara han estat insalvables i si es certifica, com diuen les enquestes, que no hi ha cap alternativa a una presidència del PSOE. Si una cosa ha quedat clara aquest dimarts és que, intencionadament o no, els grans partits de l'estat espanyol no parlen el mateix idioma. Quan es fa referència al constitucionalisme, per a PP i Cs significa l'aplicació del 155 i no pactar amb partits sobiranistes. Quan amb 123 diputats Sánchez demana suport i acords per governar, ho fa volent tenir les mans lliures en un govern en solitari.

El panorama és desolador per a aquells que resen perquè l'estabilitat s'instal·li a la Moncloa i es projecti més enllà. Més encara si es té present que en les pròximes setmanes la sentència del Tribunal Suprem sobre l'1-O sacsejarà de nou el conflicte amb Catalunya i que no hi ha bons auguris pel que fa a les previsions econòmiques. Tot i això, l'equip de Sánchez dona per bona la dita popular que diu: si hi ha maror, peix en abundor.